

[Jensen (Lillering).]

pantebreve, at skulle tilbagebetale med Korn, idet ikke alene Prisen i mange Tilfælde spiller en Rolle, men de har ogsaa lidt vanskeligt ved at undvære den Mængde Korn, de har. I det Udvalg, der dengang var nedsat, modtog vi en Deputation fra Købmandsorganisationerne. Disse kunde ikke gaa ind for den nævnte Udsættelse af Tidspunktet, vistnok ud fra den Betragtning, at vedkommende Panthaver i det Tilfælde, man giver Tilladelse til Opfostring af Korn, taber sin Ret, og derfor har man stillet sig meget vrangvilligt imod en Ændring her. Jeg ved ogsaa, at Spørgsmaalet siden da har været drøftet, men da den højtærede Landbrugsminister ikke har taget denne Ændring med i sit Lovforslag, gaar jeg ud fra, at Købmandsorganisationerne stadig er Modstandere af en saadan.

Jeg maa dog maaske have Lov til at gøre opmærksom paa, at der i det andet høje Ting er forelagt et Lovforslag, der tilsigter at udskyde Tidspunktet for Pantebrevens Indfrielse til 1. Februar. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om det ikke var bedre, at man ganske simpelt udsatte Tidspunktet til 1. Januar, idet jeg gaar ud fra, at der med 1. Januar vil være givet tilstrækkelig lang Tid til, at alle kan faa deres Forhold bragt i Orden. Der er ogsaa fra handlendes Side rettet en Henvendelse til mig, om man ikke i Loven kunde indføre Datoen 1. Januar i Stedet for 1. December. Jeg spørger den højtærede Landbrugsminister, om det ikke vilde være det rigtigste, idet vi da i Fremtiden kunde blive fri for at foretage de Ændringer i Loven, som der nu er stillet Forslag om i det andet høje Ting.

I øvrigt anbefaler jeg Lovforslaget til Vedtagelse.

Jørgen Gram: Da mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Løje, er forhindret i at være til Stede i Dag, skal jeg paa Partiets Vegne knytte nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag.

Den første Lov var af 1932, og den er blevet fornyet siden da med 1 Aar ad Gangen med saa godt som alle Partiers Tilslutning og kun med enkelte Smaaændringer. Naar Regeringen kun giver Loven Gyldighed for et Aar ad Gangen, ligger deri vel et Haab om, at det et skønne Aar ikke længere skal være nødvendigt at have en saadan Lov. Jeg deler Ønsket herom med saavel Regeringen som samtlige Landbrugere, men min Tro herpaa er nu ikke

saa stor som mit Haab. Lovforslaget er nemlig en Følge af manglende Driftskapital, og en naturlig Ændring i dette Forhold kan kun hidføres gennem flere Aars høj Forrentningsprocent. Et enkelt godt Aar slaar langt fra til, og gennem mange Aar har Forrentningsprocenten været saadan, at der stadig i Gennemsnit er tæret paa Driftskapitalen, hvor der var nogen; desuden er det et stigende Antal Landbrugere, der overhovedet aldrig har været saa heldige at have nogen Driftskapital og ved Hjælp af den at kunne blive uafhængige af Pengemangel ved Dispositioner i Driften. Naar nu Forrentningsprocenten i Aar er for Nedadgaaende, naar der til næste Aars Produktion er en daarlig Høst at bygge paa, samtidig med at Krigen i Henseende til Afsetningen og Regeringen i sin Valutapolitik skaber øgede Vanskeligheder for Landbruget, kan jeg ikke se, at der foreløbig er Udsigt til, at vi kan undvære denne Lov. Vi maa have den igen i Aar, og det er ogsaa den Erkendelse, som baade Landbrugsraadet og Købmændenes Organisationer har givet Udtryk for.

Det er flere Gange blevet hævdet, at de, der benyttede denne Lov, fik en dyr Kredit, idet dels Renten var for høj, dels Købmændene benyttede sig af Tvangsmomentet til at tage en for høj Pris. Hvis dette sidste var Tilfældet, maatte man bebrejde Købmændene det, idet den store Sikkerhed, som Fortrinsretten, selv med sine Mangler, giver, dog skaber en saa god Kunde, at han har Krav paa den allerbilligste Pris for Varerne. Jeg har da ogsaa det Indtryk, at dette Synspunkt mere og mere slaar igennem, og at det lige saa meget er Ønsket om at kunne betjene sine Kunder godt som dette at kunne lave en god Forretning, der tilskynder Købmændenes Organisationer til at fremsætte Kravet om Bibeholdelsen af den nuværende Ordning.

Medens jeg er ved Købmændene, vil jeg gerne henlede Ministerens Opmærksomhed paa Belaanningen af Høstpantebreve. De fleste Banker er vel nok ret velvillige med Hensyn til at stille Pengemidler til Raadighed for Kreditor mod Sikkerhed i Høstpantebreve, men det er mig bekendt, at Danmarks Nationalbank ikke stiller sig imødekommende i den Retning selv over for et meget stort og økonomisk velfunderet Selskab, det største i sin Branche her i Landet. Jeg ved ikke, om det ligger uden for Nationalbankens Rammer, men saafremt Ministeren har nogen Indflydelse paa Banken, beder jeg ham anvende den til, at den